

cuvente, mai alesu pre i scurtu: dicundu ωmini, ωωρινε, πδρινε etc. ci atunci ω e eroniu.

6. Cele ce se termina la latini in ena, la noi se pronuncia in trei forme:

a) cá κnz, pr. υκnz, σπρκνυκnz, πκnz lat. gena, penna;

b) cá inz, pr. υinz, πλινz, αρινz lat. cen'a, plena, arena;

c) cá κnz, pr. βκnz, lat. vena; inse cele mai pucine sunt in κnz si κnz.

V. I, i.

I primitivu in limb'a rom. e numai au lungu intregu, au diumetatîtu tienendu lorulu celui scurtu, pr. in ζικδ, βινδ, βενί, λίμπεδε; faci, laudi, siediu, tieniu, misicu etc.

I lungu e au:

a) de in natura, pr. in vinu, vecinu, farina, galina, dicu etc., unde unulu face catu doi scurti, au celu pucinu catu unulu intregu si altulu diumetatîtu; au:

b) de in pusetiune, si ast'a au pentru accentu numai, pr. a vení, unde í nu are valorea de doi i ci numai de unulu; au pentru silab'a inchisa pr. in limpe de urmandu doua cosunatorie. De asta clase mai dein urma, cu tote cà dupa alaturarea cu limb'a latina se ar' paré cà se afla multu i, intru adeveru nu se afla de catu prea pucinu, celu mai multu fiendu derivatu de in e cá si la latini.

I primitivu nu se scaimba intru alta vocale de catu in silab'a antaia a cuventeloru dupa ρ,